

[Kirkegaard]

et stort problem, at restancerne til det offentlige er af den størrelsesorden, som det fremgår af bemærkningerne til dette beslutningsforslag.

Det er også fremført flere gange af de praktiske folk, primært i kommunerne, at det ville være en fordel, at bestemmelserne om inddrivelse af offentlige tilgodehavender blev gjort mere ensartede og blev samlet i én lov. Så ville problemerne med at inddrive restancer efter deres opfattelse blive mere overskuelige.

Derfor skal SF ikke have utak for at have fremsat forslaget. Der bliver jo hermed i udvalget skabt mulighed for at analysere de enkelte elementer i forslaget og herunder forskellen mellem disse og den eksisterende retstilstand. Og herunder bliver der selvfølgelig også mulighed for at undersøge, om det er forslagsstillerne, eller det er fru Pia Gjellerup, der har ret i, at anstrengelserne ved at samle det hele i én lov ikke står mål med det resultat, man ville få ud af det.

Hovedindtrykket er, at SF går ganske hårdt til værks med forslaget. Man kan sige, at folk naturligvis skal betale, hvad de skylder, også til det offentlige, og man kan vel næsten ikke gå for hårdt til værks. Men også skyldnere har krav på en fair retstilstand og en fair behandling. Det skyldes jo ikke altid og vilje, at man kommer til at skyldte det offentlige penge. Årsagen kan være begivenheder, som man ikke selv er herre over. Hertil kommer, at hvis det offentliges muligheder for at inddrive restancer er ekstremt vidtgående, kan private kreditorer over for de samme personer blive meget dårligt stillet.

Der er i de senere år strammet kraftigt op på mulighederne for at inddrive offentlige restancer. Det har vi støttet i Det Konservative Folkeparti, og resultaterne er heller ikke efter vores opfattelse udeblevet, men yderligere stramninger bør af ovennævnte grunde overvejes omhyggeligt.

Det Konservative Folkeparti kan ikke støtte forslaget, men vi medvirker gerne i et seriøst udvalgsarbejde for at analysere hovedproblemstillingen og herudover de enkelte elementer i forslaget.

Svend Heiselberg (V):

I Venstre er vi naturligvis imod, at der er stor gæld til det offentlige, men modsat må vi også

sige, at der kan have gjort sig forhold gældende, der gør, at man måske også uforvarende er kommet i en sådan gæld til det offentlige.

Vi forsøgte jo at få strammet bestemmelserne noget op, og vi må vel også sige, at det har virket meget godt. Så kan man altid spørge, om det er godt nok, og om det virker, men vi synes, at siden vi har lavet en strengere opstramning, er det gået bedre, og at der også skal mere tid til at vurdere, hvorvidt der skal en yderligere opstramning til.

Så vi må sige, at fra Venstres side kan vi ikke støtte forslaget.

Ole Donner (FP):

Jeg vil henholde mig til nogenlunde de samme bemærkninger, som kom fra Det Konservative Folkeparti. Vi vil selvfølgelig være med til at se på forskellige elementer i dette beslutningsforslag, men vi synes altså, at man går lige hårdt nok til værks.

Det er jo sådan, at de offentlige udgifter stiger og stiger, og der bliver færre og færre til at betale, og de, der fortsat går på arbejde, vil man altså kanøfle ekstra. Erhvervsbegrænsninger, offentlige skyldnerregistre og kreditstramninger er nogle ting, som vi ikke umiddelbart kan gå ind for. Vi kan heller ikke gå ind for, at man i alle tilfælde skal kunne tilbageholde i lønnen; og at begynde at hænge folk offentligt ud, fordi de skylder penge, synes vi ikke er rigtigt.

Så vi må sige, at generelt kan vi ikke støtte forslaget.

Elisabeth Arnold (RV):

I Det Radikale Venstre har vi megen sympati for det forslag, SF har fremsat her. Vi deler mange af synspunkterne, og vi har også gennem de senere år medvirket til adskillige opstramninger og adskillige nyskabelser netop med det formål at effektivisere den offentlige restanceinddrivelse.

Især diskussionen om et offentligt skyldnerregister har vi fundet interessant, ikke så meget fordi det, som den tidligere ordfører, hr. Ole Donner fra Fremskridtspartiet, sagde, handler om at hænge nogle ud, men simpelt hen fordi det handler om, at folk, der skal stifte gæld, benytter sig af, at de offentlige tilgodehavender ikke er almindelig kendt, og at man derfor klart kan se, at personer med store offentlige